

BRÚDERKO

Beseda s pánom
M. Lasicom

Deň školských
knižníc

Záložka spája
školy

Občasník

Zima 2018/2019

ZŠ Kataríny Brúderovej Vajnory

Obrázok maľovala: Michaela Burzová

OBSAH

Beseda s pánom Lasicom

Medzinárodný deň školských knižníc

Záložka spája školy

Jesenná brigáda

Účelové cvičenie

Jesenná výzdoba

Noc v ŠKD

Múzeum holokaustu v Seredi

Naši redaktori:

Eva Szabová 5.B

Veronika Gloncová 6.B

Kludia Staněková 6.B

Michaela Burzová 7.A

Sára Nemcová 7.A

Sofia Podhorná 7.A

Tamara Somorovská 7.A

Sára Šaray 7.A

Naša tvorba

Zábava zabáva

Ochutnajte s nami

Vyrobte si s nami

Vtipy

Ľudová slovesnosť

Vymaľuj obrázky

Maľovanie bez stresu

Miriam Cerulíková 8.A

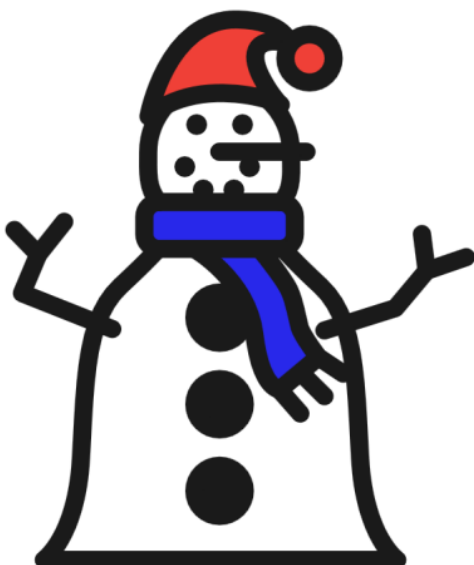
Filip Smutný 8.A

Šéfredaktorka: Sára Nemcová

Zástupkyňa šéfredaktorky: Michaela Burzová

Korekcia: Mgr. J. Cigániková, Mgr. L. Figurová

Úvod:

Drahí čitatelia,

schválne, koľko čokoládok z adventného kaledára ste už pojedli? Posledné okienko by ste po správnosti mali otvoriť 24.decembra. Práve tam sa skrývajú. Milované deťmi. Snáď všetkými. Vianoce. Skúšali ste ho už niekedy otvoriť skôr? Chceli ste tak predbehnúť všetky predvianočné dni? Určite ste zistili, že to tak nefunguje. Ježiška neoklamete. Aj keď sa už Štedrého dňa neviete dočkať. Dúfam, že Vám čakanie spríjemní čítanie nášho zimného časopisu.

V mene celej redakcie šťastie, zdravie, pokoj svätý a splnené prania vinšujem Vám!

S. Nemcová

Zdroj čerpania niektorých príspevkov a obrázkov: internet

BESEDA S PÁNOM LASICOM

Rozhovor s pánom Milanom Lasicom

Kadekomu by sa rozklepali ruky a hlas, keby sa ocitol v jednej miestnosti s osobnosťou dobre známou z filmov, humorných relácií, z literárneho a novinárskeho sveta s pánom Milanom Lasicom. Muž s neuveriteľnou charizmou a príjemným vystupovaním, homo salsus – človek vtipný.

Pán Lasica, dá sa humoru naučiť?

Ja si myslím, že nie. Myslím si, že to je danosť, aby sa človek dokázal nielen zasmiať, ale aj niekoho rozosmiať. V tom je veľký rozdiel. Poznám veľa ľudí, ktorí sa radi zasmejú, ale rozosmiať niekoho iného - to je niečo úplne iné. Takže ja predpokladám, že treba mať na to akýsi talent. Asi sa s tým treba narodiť. Možno to býva geneticky zakódované. Je to niečo nepomenovateľné, niečo tajomné.

Čím ste chceli byť v detstve?

Túto otázku nám položili asi v tretej triede základnej školy, že čím by sme chceli byť a jeden môj spolužiak, ktorý sedel so mnou v lavici povedal, že by chcel byť prezident. (Smiech) Zdalo sa nám to veľmi smiešne a nedosiahnuteľné. Teraz to už tak nevyzerá. (Smiech) Keď vidíte, kto všetko chce byť prezidentom, tak by to už dnes nebola taká zábava. Ale ja som chcel byť (pamätám sa, že som mal asi sedem rokov) strojní inžinier. A pritom som vôbec nevedel, čo to znamená. Ale tak veľmi som sa ním chcel stať, že som si vypýtal peniaze od rodičov a kúpil som si v železiarstve kladivo. Myslel som si, že strojní inžinier musí takto začať. Skončilo to, našťastie pre strojné inžinierstvo, pri tom kladive.

Ako reagovali Vaši rodičia, keď sa dozvedeli o Vašich hereckých plánoch?

Môj otec ten bol zhrozený, keď som mu povedal, že by som chcel byť pri divadle. Nevedel to pochopiť. On bol bankový úradník, takže mal naozaj ďaleko od toho, čo som ja chcel robiť. Ale potom sa s tým zmieril a keď videl, že mám úspech, myslím si, že ho to nejako uspokojilo. Matka tá nebola proti, lebo ona bola veľmi tolerantná. Jej brat bol herec, takže mala veľmi blízko k tomuto prostrediu.

Boli pre Vás začiatky náročné?

Bolo to nezvyklé. Keď sa človek prvýkrát dostane pred ľudí a snaží sa ich pobaviť, je najskôr zvedavý, či sa mu to podarí. Potom, keď sa mu to na prvýkrát podarí, tak je nadšený a myslí si, že to už bude furt. Potom na druhýkrát zistí, že už to nie je také, ako to bolo vtedy. Skrátka a dobre, je to trochu

komplikované a tam je dôležité vydržať s triezvym úsudkom a s triezvou hlavou, nehádzať flintu do žita. Veľmi dôležité pre človeka, ktorý zabáva obecnstvo, je jeho povest'. Keď je človek pre publikum úplne neznámy, je ťažké ho zabaviť. Ale keď je známy ako človek, ktorý to dokáže, keď prichádza, ľudia sa zabávajú bez toho, že by sa ten dotyčný o niečo pokúšal. Vtedy je to ľahšie.

Napríklad natáčania boli náročné do istej miery, pretože pred takým nakrúcaním s publikom, ktoré je v štúdiu a na tom sme my trvali, aby tam vždy bolo obecnstvo, (to ktoré sa smeje, keď mu je niečo smiešne a nie vtedy, keď mu dajú pokyn, ako to býva dnes), tak pred takým publikom má človek trému. Je to také vzrušenie, ktoré treba prekonať. Takže povedal by som, že psychika tam hrá dosť dôležitú úlohu. Môžem z vlastnej skúsenosti povedať, že to vzrušenie predtým, ako sa prvýkrát stretnete s publikom, to neodznie ani po rokoch.

Keď som začínal, mal som oveľa väčšiu trému pred ľuďmi, ako mám teraz. Dokonca mi vysychalo v ústach a triasli sa mi ruky. To už teraz nemám až v takej miere, ale určité vzrušenie, napätie zostáva.

Ako vzniklo Vaše priateľstvo s pánom Júliusom Satinským? S Júliusom Satinským som prakticky skoro od narodenia býval na jednej ulici. Na Dunajskej. Ja som býval na hornom konci a on býval na dolnom. Bol o jeden a pol roka mladší, v detstve sme nemali veľkú šancu stretnúť sa, pretože naše chlapčenské partie, sa pohybovali jednak v inom prostredí, inej štvrti a jednak vekovo v inej skupine. Prvýkrát som sa s ním stretol, keď som mal trinásť rokov a boli sme – vtedy existoval Pioniersky palác, to je teraz Prezidentský – na programe O dvanástich mesiačikoch a my sme sa tam náhodou stretli. Ja som bol, myslím, jún a on apríl. Tam sme sa zoznámili a potom sme sa ešte pár rokov nevideli. Stretli sme sa opäť na recitačných pretekoch Hviezdoslavov Kubín, ktoré myslím ešte doteraz existujú. A tam sme sa obaja zúčastňovali a obidvaja sme vo svojich kategóriách zvíťazili. Hlavné bolo, že sme strávili v Kubíne niekoľko dní a večer na ubytovni sme zabávali celú partiu, ktorá tam bola, takým improvizovanými predstaveniami. Tam sme pochopili, že máme rovnaký zmysel pre humor a že nám to spolu akosi ide dohromady. Odvtedy, (to bolo v nejakom '57-om, ja som bol pred maturitou) sme sa stretávali pravidelne a cvičili sme sa v dialógoch len tak sami pre seba. Až potom, neviem presne, o rok alebo o dva, vznikla príležitosť vystúpiť prvýkrát pred publikom. Ako som pred chvíľou povedal, mali sme úspech, tak sme si mysleli, že už je to navždy. Ale potom to ešte trvalo, kým sa nám podarilo udomáčniť sa na scéne.

Zaspomínate si na nejaké vtipné momenty zo zákulisia? Kedysi sme hrávali v Divadle

na Korze a so Satinským sme tam viedli dialóg. Hovorilo sa o nás, že náš humor je intelektuálny. Ale každý, kto vedel povedať súvislú vetu, bol hneď považovaný za intelektuála. My sme si nikdy nemysleli,

že ten humor je intelektuálny. Skôr univerzálny. Mali sme teda taký dialóg, sedeli sme na stoličkách a rozprávali sme. A videli sme, že ľudia sa hystericky smejú ako nikdy predtým, aj keď sme tento dialóg hrali už veľakrát. Mysleli sme si, akí sme úžasní a aké to je vnímavé obecenstvo. Obecenstvo, ktoré nás chápe a tak dobre sa baví. Mysleli sme si to až dovedy, kým sme nezistili, že Satinskému trčí z rázporuku kus košele, ktorý sa pri dialógu hýbe. To bol ten intelektuálny humor.

Navštívili ste niekedy Katarínsku Hutu, ktorú vo vtipnom dialógu Španielska čižma spomínate?

Nie. Viem, že existuje. Je to niekde v Detve, ak sa nemýlim. Ja to okolie dobre poznám. Mal som rodinu v Hriňovej. Narodil som sa vo Zvolene a moje detstvo som čiastočne prežil v Pliešovciach. To je asi 20 kilometrov od Zvolena smerom na Krupinu.

Vy ste v tomto dialógu hrali pána Lošonciho. Lošonc je po maďarsky Lučenec a Katarínska Huta patrila kedysi pod okres Lučenec. Meno ste si zvolili náhodou alebo to bol zámer?

(Smiech) Áno, Lučenec. Zámer to nebol, to je momentálna náhoda, ale viem, že Lučenec sa po maďarsky volá Lošonc. Je to kraj, ktorý mi je blízky, tie Pliešovce nie sú ďaleko, sú za kopcom. Tak sa dá predpokladať, že sa to mohlo odohrávať v ktorejkoľvek oblasti toho kraja.

Nadviažeme ešte na druhý známy dialóg – Telefón.

Z toho dialógu, ktorý vznikol asi pred päťdesiatimi rokmi, si ľudia pamätajú hlavne vetu o čerešniach. Že ich zaváram. Keď sme so Satinským hrali pre našich krajanov v Toronte, cez prestávku prišla za nami jedna pani a povedala, že som v tom dialógu vynechal tú a tú vetu. Takže to vedela naspamäť. Ešte stále to hrám teraz s Kňazkom v predstavení: Na fašírky mi nesiahaj!

Cítite sa lepšie v úlohe herca, humoristu, moderátora?

To najdôležitejšie, čo tieto úlohy spája, je humor. Takže mne je to v podstate jedno, či som herec alebo či píšem, či moderujem alebo či spievam. Pre mňa je dôležité, aby za tým všetkým a v tom všetkom bol humor a potom je to už vlastne jedno.

Vedeli by ste dnes konkurovať súčasným stand-up-istom?

Myslím, že nie. To nie je môj žáner. Je to ťažké a treba na to veľa odvahy. Myslím si, že už by som to nedokázal, lebo ja nie som človek monológu, ja som muž dialógu. Ja potrebujem partnera na to, aby sme mohli vytvoriť nejakú komickú situáciu.

Hovoríte o sebe, že ste dialógový človek. Nenapadlo Vám, že by ste vytvorili nejakú novú humoristickú dvojicu?

Nie, to mi nenapadlo nikdy. Ja som si myslel, že to je ukončená záležitosť a že už pre mňa nie je možné hľadať náhradu za Satinského. Ale fakt je ten, že mám niekoľko predstavení vo dvojici. S Bolkom Polívkom, s Milanom Kňazkom, s Martinom Hubom a tam v týchto dvojiciach sa cítim vždy najlepšie.

Vzniklo z niektorej spolupráce s inými slovenskými a českými osobnosťami ozajstné priateľstvo?

To priateľstvo vzniklo práve s Miroslavom Horníčkom. Ale nevzniklo hneď. On nás videl asi ako prvý zo známych ľudí na javisku a veľmi nás povzbudil. Môžem povedať, že on rozhodol o tom, že sme si povedali, že sa oplatí v tom pokračovať. Trvalo skoro desať rokov, kým z tej známosti vzniklo priateľstvo a to trvalo až do jeho smrti, respektíve, najskôr odišiel Satinský a hneď po ňom Miroslav Horníček.

Ako sa Vám spolupracovalo a spolupracuje s pani Elenou Vacvalovou?

Ja ju obdivujem, pretože je veľké umenie a veľká profesionalita, ako ona vedie rozhovory, aká je pohotová, ako vie zaimprovizovať v situáciách, ktoré nemôže predvídať. Skutočne si myslím, že je to profesionálka číslo jedna v tomto žánri.

Čo máte rád a čo nemáte rád na tom, že Vás ľudia poznajú?

Ja nie som z tých, čo hovoria, že ich otravuje, keď ich ľudia poznajú. My nič iné nerobíme a o nič iné sa neusilujeme, len aby nás ľudia poznali. Takže by bolo veľmi hlúpe, keď Vás poznajú (keď sa Vám to podarí), byť z toho znechutený. Ja nepoznám, alebo si nemyslím, že by existoval nejaký výnimočný neznámy herec. Každý, kto robí toto povolanie, musí byť známy, je to s ním spojené. A to, že ho ľudia poznajú, by malo byť pre neho dôkazom, že to svoje povolanie sa mu darí robiť. To, že sa musí fotografovať, keď ide po ulici, to už je súčasť veci a nesmie to nikoho prekvapiť a znechutiť. Patrí to k tomu.

Ktorú z postáv, ktoré ste hrávali, máte najradšej?

Ja mám najradšej, ak sa to dá nazvať postavou, svoje účinkovanie v dialógoch s Júliusom Satinským. Ja nie som klasický herec, herectvo som neštudoval, takže pre mňa nie je tá otázka vhodná ako pre iných vyštudovaných hercov. Niektoré Molièrove ako Don Juan alebo Orgon v Tartuffeovi, alebo Cyrano z Bergeracu, sú také, ktoré mi zostali v pamäti. Ale nedá sa povedať, že by pretromfli to, čo som robil s Júliusom Satinským.

Ako si spomínate na spoluprácu s detskými hercami? Ja si pamätám konkrétne na Nekonečná, nevystupovať, kde jednu z hlavných detských postáv hral Matej Landl.

Áno, tam hralo veľmi veľa detí. Maťo Landl mal vtedy 12-13 rokov. Ja som s detskými hercami nikdy nenadobudol nejaký zvláštny kontakt. Na to bol špecialista Július Satinský, ktorý sa rád obklopoval deťmi. Robil pre nich program a deti ho zbožňovali, pretože to, čo pre nich pripravil, bolo veľmi atraktívne. Ja som sa potom ešte s detským hercom stretol teraz nedávno a to konkrétne s vnukom Mariána Labudu, Richardom Labudom. A keď som s ním začal filmovať, tak po prvom dni som Mariánovi, s ktorým som hral veľa vecí v divadle, napísal: „Hráš s tvojím vnukom, je výborný.“ A on mi odpísal: „Konečne máš primeraného partnera.“ (Smiech)

Ako vysokoškolský učiteľ ste určite zažili niečo nečakané.

Nečakané bolo predovšetkým to, že mi ponúkli, aby som viedol na VŠMU seminár pre poslucháčov dramaturgie a réžie, seminár takzvaného tvorivého písania. Bolo to veľmi zaujímavé a mnoho z tých ľudí, ktorí sa potom uplatnili v praxi, chodilo na tento seminár. Stretol som sa s nimi a ako to už v škole býva, niektorí žiaci boli veľmi aktívni, bolo jasné, že majú veľké ambície. Niektorí študenti boli absolútne pasívni, buď na tie semináre nechodili, alebo tam len sedeli a tvárili sa, že počúvajú. Neviem, či naozaj počúvali. Kontakt s nimi, bol pre mňa obohacujúci, takže na to obdobie rád spomínam. Trvalo 20 rokov a myslím si, že obohatilo predovšetkým mňa.

Myslíte si, že v dnešnej dobe je ťažšie dostať sa k herectvu ako kedysi?

Kedysi dostať sa na herectvo bola odvaha hlavne preto, že rodičia sa vždy zhrozili, že niekto chce byť herec. Preto bola vždy vtipná Satinského veta: „Chcem študovať herectvo, rodičia ma prinútili.“ Vtedy to bolo smiešne, dnes nie. Dnes je to celkom možné, lebo rodičia v tom vidia (ako keď chcú, aby ich dieťa hralo tenis) nejaké veľké možnosti. Dostať sa tam na skúšky nie je problém, iné je už, či človek cez skúšky prejde. To je riziko. Musíte mať šťastie, je ťažké posúdiť, či niekto, kto má sedemnást' rokov a zarecituje niečo, má veľký herecký talent. Keď to vyštuduje a ten talent sa neprejaví, tak je to oveľa smutnejšie ako byť inžinierom, ktorý nie je výnimočný. Inžiniera, ktorý nie je výnimočný, si nikto nevšimne. Ale herca, ktorý je slabý, alebo neúspešný si všimne každý. Predovšetkým jeho kolegovia.

Odkiaľ čerpáte námety na Vašu tvorbu?

Myslím, že človek nikdy nevie, odkiaľ to prichádza. Ale keď žijete naplno, tak sa vo Vás ukladajú inšpirácie. Takže potom, keď začnete niečo vymýšľať, tak sa to zrazu vynorí.

Máte nejaký obľúbený literárny žáner? Ktorý z Vašich filmov je Váš najobľúbenejší?

Mám veľmi rád také krátke humoristické poviedky. Napríklad od Leacocka, ale podobných spisovateľov je veľmi veľa. Napríklad Zoščenko. Tie mám veľmi rád, pretože obdivujem, ako sa dá v krátkej forme vyjadriť veľa. Niekedy viac ako v dlhom románe. Najobľúbenejší film je práve Srdečný pozdrav zo zemegule. To je, keď chcem byť presný, český film. Pretože sme tam so Satinským boli ako dvojica. Okrem filmu Nekonečná, nevystupovať, sa nám už v žiadnom filme nepodarilo, aby sa ten film dal označiť ako film našej dvojice. Tak na ten spomínam veľmi rád.

Kto bol alebo je Vaším vzorom?

Mojím vzorom v čase, keď som sa rozhodol pre spoluprácu s Júliusom Satinským, bola česká dvojica Jan Werich a Miroslav Horníček. Videl som ich v Prahe hrať v divadle ABC v takých „remakeoch“ predstavení Vosvobozeného divadla, ktoré existovalo v Čechách v 30-tych rokoch, kde Jan Werich pôsobil s Jiřím Voskovcom. No a tie ich dialógy a scény boli pre mňa také inšpiratívne, že som netúžil

po ničom inom než potom, aby som aj ja so Satinským dokázal stáť na scéne a hovoriť niečo, čo by tak pobavilo ľudí.

Tento rok si pripomíname 50. výročie vpádu vojsk Varšavskej zmluvy na územie Československa. Spomínate si, ako ste trávili tento deň?

Ten deň, keď prišli vojská, som bol na dovolenke v jednom moteli pri Hybiach. Tam nás ráno alebo teda v noci zobudili s výkrikmi: „Obsadili Vás Rusi!“ Potom sme videli tie tanky. Bol to veľký šok a uvedomil som si, že máme v sebe zakódované toto nebezpečenstvo a vieme, čo máme robiť. Manželka riaditeľa

hotela ma hneď poprosila, aby som jej pomohol zaniest' do pivnice potraviny. Tak takto to vždy bolo, keď nastali zlé časy. Schovávali sa potraviny, lebo sa čakalo, že časy budú ešte horšie.

Pamätáte sa aj na 17. november 1989?

Počas nežnej revolúcie som v našom divadle viedol diskusné večery. To bolo veľmi zaujímavé, niečo sa odohrávalo na námestí a potom mnohí z účinkujúcich prišli večer k nám do divadla, bolo tam plno a nastala tam diskusia a celkom dobrá atmosféra.

Nerozmýšľali ste niekedy nad odchodom z krajiny?

Mal som dôvod odísť odtiaľto, keď sme prišli o možnosť pracovať. Ale neuvažoval som o tom, pretože som sa vždy živil slovenským jazykom a v inom jazyku by som si netrúfol robiť to, čo v slovenčine. Pre lekárov alebo inžinierov to nebol jazykový problém uplatniť sa v inej krajine. Pre mňa by to bol veľký problém a možno že by to bolo aj nemožné. Keď chce človek robiť to, čo som ja celý život robil, tak je najlepšie, keď sa v tej krajine s tým jazykom narodí a vyrastie.

Ak by ste mali možnosť vo svojom živote niečo zmeniť, čo by to bolo?

Keby mal človek v živote možnosť niečo zmeniť, tak by to bolo možno všetko. Je zaujímavé žiť úplne iný život. Ale v tom, ktorý som prežil, možno by bolo pár vecí, ktoré by som zmenil, ktoré by som rád vynechal. My so Satinským sme nemali vždy šťastie a na ružiach ustlané. Boli roky, keď sme nemohli v podstate vykonávať svoje povolanie a uplatňovať svoje schopnosti. Tie roky by som kľudne vynechal, alebo by som ich zmenil na úspešné.

Pán Lasica, ďakujeme za rozhovor. Vo Vašej prítomnosti je ľahké cítiť sa príjemne.

Spracovala Jana Cigániková

ZÁLOŽKA SPÁJA ŠKOLY

Projekt: Záložka do knihy spája školy

naša partnerská škola: Základná škola, Krymská 5, Michalovce

Cieľom česko-slovenského projektu je nadviazanie kontaktov medzi českými a slovenskými základnými školami a podpora čítania prostredníctvom výmeny záložiek do kníh. Výmenu záložiek môžu školy využiť k nadviazaniu spolupráce, kontaktov alebo na poznávanie jazyka, literatúry, histórie, kultúry, regionálnych zvykov a života žiakov v Českej republike i na Slovensku. Do tohto projektu sa už tradične zapája aj Základná škola Kataríny Brúderovej. Našou partnerskou školou sa pre školský rok 2018/2019 stala Základná škola Krymská v Michalovciach.

V. Gloncová

MEDZINÁRODNÝ DEŇ ŠKOLSKÝCH KNIŽNÍC

Pri príležitosti Medzinárodného dňa školských knižníc sa aj v tej našej uskutočnila súťaž Kráľ detských čitateľov. V pondelok 22. októbra medzi sebou súťažili žiaci 5.-7. ročníka v trojčlenných družstvách pod dozorom pani učiteliek J. Bobokovej a L. Figureovej. Žiaci mali možnosť pozrieť si zaujímavú prezentáciu o knihách a histórii kníhtlače. Ďalšou úlohou bolo vypracovať obojstranný test, v ktorom ukázali svoje znalosti z literatúry. Pri poslednej úlohe mohli žiaci naplno využiť najmä svoju kreativitu. Napísať literárnu prácu s využitím konkrétnych slov vôbec nebolo ľahké. Z víťazstva sa tešili triedy 5.B a 7.A.

S. Nemcová

JESENÁ BRIGÁDA

Každý rok v jeseni sa areál našej základnej školy zmení. Je to určite aj tým, že sa zmení farba lístia a trávy. Okrem toho k tejto zmene prispievame aj my žiaci. Jesenná brigáda. Deň, kedy sa všetci aktívne snažíme upraviť náš školský dvor. Tento rok nám to trvalo len dve hodiny, počas ktorých mala každá trieda pridelený svoj kúsok pracovnej plochy. Pani učiteľky nám rozдали náradie a všetci sme sa pustili do roboty. Pracovali sme s plným nasadením a čoskoro bol školský areál čistý. Podarilo sa!

M. Cerulíková

ÚČELOVÉ CVIČENIE

Dňa 26. októbra sme sa vybrali na účelové cvičenie. Väčšina z nás mala úsmev na tvári, lebo okrem prechádzky do prírody nás potešil aj deň oddychu od školských povinností.

Obliekli sme si bundy, stretli sme sa na ihrisku a potom sme sa spolu s triednymi učiteľmi vydali na cestu. Veselo sme si vykračovali, rozprávali a so spolužiakmi sme sa delili o naše starosti a radosti. Vonku bolo pod mrakom, ale to nám neprekážalo. Týždeň sme zakončili takto krásne - v prírode. Keď sme zastali, zistili sme, že sme nešli k jazeru ako obyčajne. Namiesto toho sme skončili na cestičke, ktorá sa zatáčala smerom, odkiaľ sme prišli. Vybrali sme si naše desiaty a rôzne maškrtky. Pani učiteľky a pán učiteľ sa k nám tiež pridali. Nejaký čas sme na mieste pobudli a vybrali naspäť do školy. Keď sme dorazili, v jedálni nás už čakal obed. Naplnili sme si svoje prázdne bruchá a odišli sme spokojne domov.

Krásny piatok! Vy čo ste neprišli, môžete ľutovať.

T. Somorovská

JESENÁ VÝZDOBA

Tretie ročné obdobie prinieslo spolu s predzvesťou zimy aj ďalší sviatok. Napriek trochu smutnému "dňu dušičiek" sa október niesol v znamení osláv Halloweenu, ktorý privítala aj naša škola. Žiaci prvého stupňa so svojimi kreatívnymi výtvarmi nás tento rok naozaj prekvapili. Už tradične nesmeli chýbať vyrezávané tekvice či iné výrobky z jesenných plodov. Nestihli ste výstavu? Alebo by ste chceli práve ten svoj výrobok ukázať starým rodičom? Práve pre vás sme urobili fotky, ktoré by vám mohli pomôcť zaspomínať si na "tekvičné chvíle".

M. Burzová

NOC V ŠKD

Deň 16. november nebol pre žiakov 1. až 4. ročníka len obyčajným piatkom. Bol to deň niečím výnimočný. Najmä pre školský klub detí, ktorý pripravil a zorganizoval dlho očakávanú akciu NOC v ŠKD 2018.

Pani vychovávateľky v spolupráci so žiačkami 9. ročníka pre odvážnych žiakov z prvého stupňa pripravili pestrý program, ktorý začal príchodom o 18.00 hodine, pokračoval divadlom Chlapček a synček, cestou odvahy v tme na školský dvor, skladaním hesla, ktoré po úspešnom rozlúštení deti spoločne a nahlas prečítali.

A ako znelo?

„Noc v školskom klube nás volá,

no konečne, hip – hip, hurá.

Odvahu my veľkú máme,

aj strach spolu prekonáme.

Tmy sa vôbec nebojíme a spoločne sa zabavíme.“

Súťažné a zábavné disciplíny ako napríklad uhádnutie rozprávkovej postavy podľa oblečenia alebo dobre známe hudobné sochy všetkých pobavili a naladili na spoločnú tancovačku. Večerná hygiena a prichystané postieľky privodili sladké sny, ktoré prišiel podporiť aj pán riaditeľ pútavým čítaním rozprávky. Ráno sa síce niektorí odvážni chválili, ako celú noc nespali, no pravda bola iná. Spali tvrdo a podaktorí pri tom „pílili aj drevo“. Šťastní rodičia si v sobotné ráno po raňajkách svoje odvážne ratolesti prevzali bez akejkoľvek ujmy na zdraví, plné nových zážitkov, skúseností a získanej odvahy.

Ako organizátori tohto podujatia veríme, že NOC v ŠKD sa v našej škole stane každoročnou tradíciou. Budeme sa na vás tešiť.

Za ŠKD Mgr. Gregorová Veronika
a Mgr. Matuzná Renáta

MÚZEUM HOLOKAUSTU v Seredi

Dňa 27. novembra sme sa my žiaci 8. a 9. ročníka Základnej školy Kataríny Brúderovej zúčastnili exkurzie do mesta Sered', kde sme navštívili Múzeum holokaustu.

Ráno sme sa stretli o 7:45 pred budovou základnej školy a vyrazili sme na príjemnú cestu do Serede. Okrem pani učiteľky J. Bobokovej, ktorá exkurziu organizovala, žiakov sprevádzala aj pani učiteľka B. Šišková. Pri výstupe z autobusu nás privítal vrátnik, ktorý bol taký milý, že nám ukázal vchod do budovy, v ktorej sa začal náš "návrät" do minulosti. Boli sme ohúrení, keď sme uvideli sklené tabule s menami obetí prvých štyroch transportov. Neskôr sme sa išli pozrieť na priestory, ktoré (i keď sme tomu nemohli uveriť) predtým obývali ľudia. Videli sme, v akých podmienkach žili, pracovali. Židovské deti v našom veku sa nemohli vzdelávať, iba pracovali. Pani, ktorá prežila koncentračný tábor, rozprávala, čo ju držalo pri živote, aké to bolo ťažké a náročné. A my sme ďakovali za domov, ktorý máme.

Bola to zaujímavá exkurzia a sme radi, že sme boli jej súčasťou. Pocit slobody a demokracie je príjemný. Vážme si ho!

M. Cerulíková

NAŠA TVORBA

Eva Szabová

Klaudia Staněková

Vianoce

Vianoce sú za rohom,
prichádzajú s darčekom.
Darčeky nám nosí Ježiško,
Čo nám donesie?
Koledu si zaspievame,
darčeky si rozbalíme,
upečieme perníčky
na slávnosť Adama a Evičky.
Rozprávky si pozrieme,
do noci hore budeme.
Veselé Vianoce.

Karin Bittnerová

Vianoce

Už idú Vianoce, už ide mráz,
už je tu Ježiško, už je tu zas.
Ťuki, ťuki, ťuk,
nikto ani muk.
Narodil sa Ježiško,
všade je dnes tichúčko.

Sofia Urbaníková

Veselé Vianoce

Zima je tu zas,
už prichádza k nám.
Mikuláš je tu,
sladkosti nás neminú.
A Ježiško za dverami,
klop, klop, klop.
darčekov má plný kôš.
Sladkostí máme dosť,
ešte k nám príde jeden hosť.
Vonku je snehu dosť
všetkým pre radosť.
Snehuliaka postavíme,
pesničky si zaspievame.

Chiara Sula - Vianoce

Ťuki - ťuki za dverami
je Ježiško s darčekom.
Keď sú všetci pri stole,
čakajú nás Vianoce.
Dostaneme darčeky
a tiež dobré zemiaky.

Pamodaj šťastia, Paľko (S. Nemcová)

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolinami, žila som ja. Drobná žienka veselá – mladucha. Avšak vaše oči povedali iné. Vráskavá tvár, ruky zničené od roboty, ubitý pohľad, nevládna, starobou poškrvnená. Za zlé vám neberiem.

Jedného jarného poludnia išla som domov z kostola. Slnce sa odrážalo od hlavnej kostolnej vitráže. Hriechom by bolo, keby som si nesadla na lavičku a nezazrela tie krásy navôkol. Slnčné lúče zohrievali nielen moje studené dlane, ale aj dušu. I tie kopce ďaleké hádam cítia podobne? I na ne slnko svieti.

V tú chvíľu zbadám známu postavu. Zarastený chlap si s vážnou tvárou obzeral kraj. Vždy pôsobil vážne, vážene, dôstojne, dôležito. I pozrel na hory, kopce a doliny. Len stroho sa otočil a maširoval k lavičke.

„A či si smiem prisadnúť, mladá pani?“ opýtal sa primerane.

„Pekný deň sa želá, Paľko. Smieš, veru smieš.“ Z mojich úst dostáva takmer poučnú odpoveď.

Posadí sa, obzerá a možno by rád niečo nahlas riekol.

„Keď už sedím v taký pekný deň pred kostolom na lavičke,“ začnem debatu, „vedľa zberateľa ľudovej slovesnosti, nenájde sa...“

„Isteže,“ povie s pochopením a zamyslí sa: „Poznám... poznám jednu s lavičkou.“

Otočím sa naňho a v záujme sa mu zahľadím do očí. On odvráti zrak a začne rozprávku:

„Mal raz jeden vdovec dcéru. A táto často chodievala do susedov, či to na priadky, či s inakšou robotou, ako to dievčatá chodievajú. Bo vo vedľajšej dedine mala dobrú kamarátku a tiež vdovicinu dcéru. Nedbala na to nič, čo ľudia o jej kamarátkinej matke hovorili, že je ježibaba. A táto vždy pekne ukazovala sa k nej; tak zaobchodila i s ňou, akokoľvek aj s vlastnou dievkou. Či to koláčov napiekla, či čo takého v dome mala, vždy obom dievčatám rovnako z toho nadelila...“

„Nie Paľko, tak veru nie. Nechodievala ona za kamarátkou do vedľajšej dediny, bo ona jej susedou bola. A jej matka známa mi je na rozume. Nikdy ona koláče nepiekla. Jedine postruhníky boli u nej vítané.“

Paľko na mňa len uprel zrak a akoby si do pamäte zapisoval moje slová. Po chvíľke znova pokračoval:

„... od toho času macocha svoju vlastnú dievku iba na rukách nosila; bo vedela, že taká doškriabaná škrata nikdy sa jej ani nevydá. Po našu ale zlatú dievčinu prišiel si nezadlho princ na bielom tátošovi. Vypýtal si ju od otca, aj vzal si ju. A bol jej ešte len potom svet!“

„Oj, keby ju na rukách nosila! Ani vystáť ju nemohla. A po zlaté dievča veru prišiel len akýsi bohatý mladý pán. Bieleho tátoša taktiež nemal,“ krútila som nad tým hlavou.

Paľko si hladil kučeravú briadku: „Keď to ty vravíš, je tak. Preto pozmením rukopis, prečo by som len lož šíriť mal? Keď mal raz drak tri hlavy, nemôže ich sedem byť.“

„Tak som veru videla, počula a tak to bolo,“ prikývla som.

Vtom vytiahol akýsi zdrap papiera a niečo naň načmáral.

Zo zvedavosti som nazrela a usmiala sa: „Takto to bude skutočná rozprávka.“

(citáty kurzívou z knihy: Prostonárodné slovenské povesti – Pavol Dobšinský)

Skutočný príbeh (F. Smutný)

Začala sa škola. Zasa budeme musieť po krásnych dvojmesačných prázdninách zasadnúť na staré popísané stoličky. Ešte k tomu začala vlhká studená jeseň.

Radšej mám leto. Celý deň na mňa svieti slnko a môžem piť ľadovú kolu pri vode a čítať pri tom noviny. Teraz je zamračené celý deň a sŕkam len horúci čaj pri televízore, kde dávajú tie turecké seriály a pri tom musím čítať dejepis. Škola mi ničí život, ale priznám sa, aj ja ničím život škole. Ničím ho učiteľom, ktorí sa horko - ťažko dovlečú do školy a potom musia bojovať so mnou a s mojimi drzými poznámkami. Musím ale neskromne povedať, že moje poznámky sú často veľmi vtipné. Spomínam si na jednu príhodu. V piatom ročníku sme nacvičovali divadlo, kde sme hovorili o vianočných zvykoch v iných krajinách. Nacvičovanie bolo ťažké a zdĺhavé, mal som hrať fínske decko. Triedna pani učiteľka mi navrhla dlhší text. Nieкто si zahral talianske dieťa a keď pani učiteľka scénu skúšala, veľmi pozorne som počúval. Vraj na Vianoce chodí do Talianska rozdávať darčeky ježibaba Befana, je síce škaredá, ale dobrosrdečná. Zamyslel som sa a potom som povedal: „Veď Vy ste ako Befana.“ Pani učiteľku to rozosmialo, ale vraj by sa mohla aj uraziť. Ospravedlnil som sa. Triedna učiteľka je síce prísna, ale na mojom výroku sa dobre zabávala.

Učitelia sú často prísni, ale niektorí majú aj zmysel pre humor.

V jednoduchosti je krása (E. Žováková)

Pred týždňom som sa vrátila z Tatier. Program sme mali plný, ale prekvapilo ma, že ten najkrajší zážitok bol tak prostý, a pritom tak nádherný a upokojujúci.

Mnoho Slovákov hovorí, že Tatry sú pýchou Slovenska, a to naozaj sú. V jedno ráno našej dovolenky som sa zobudila na skorý budík, ktorý som si nastavila, aby som mohla ísť pozorovať východ slnka. Obliekla som si zimnú vetrovku a vyšla som von. Nebolo prekvapivé, že v zimných mesiacoch bolo za tmy chladnejšie, než som sprvu očakávala. V tej zime som postávala ešte niekoľko mrazivých minút, až som si začínala myslieť, že som primrzla. A potom to prišlo. Prvé jemné lúče slnka začali vychádzať spoza vrchu. Všetko sa rozsvietilo a stromy sa po výdatnom spánku prebudili. O pár minút vyšlo celé. Slnčné lúče ma ožiarili a zrazu bol všetok mráz preč. Sneh sa začal ligotať a hory navôkol akoby ožili. Ešte som tam chvíľu stála a užívala si ten pocit. Napadlo mi, čo si o mne ostatní pomyslia, ale v ten moment tam nikto nebol. Iba ja, Tatry a slnko.

Nieko by si možno povedal, že môj zážitok je absurdný a možno by som si to pomyslela aj ja, keby som tam vtedy nestála. Až teraz som zistila, že v jednoduchosti je krása.

Najlepšie Vianoce (Ch. Sula)

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi dolami ...

Stop, to je úplne iná rozprávka, poviem vám lepšiu. V jednom paneláku býval chlapček menom Juraj. Boli Vianoce a Juraj si povedal: „Chcem vidieť Ježiška!“ Večer si s rodinou ozdobili stromček. Potom ho ozdobili išli do kostola. Jurajov otec bol veľmi dlho odcestovaný. Ale keď prišli do kostola a sadli si, Juraj videl, že pred nimi sedí aj on. „Ocko! Ocko!“ vykrikol Juraj.

Bol tak šťastný, boli to tie najlepšie Vianoce na svete.

Ježiško je skutočný ? (E. Szabová)

„On je skutočný!“

„Nie, nie je!“

Počkajte, poďme od začiatku! Miško bol chlapec, ktorý neveril na hlúposti. Radšej všetkých strašil. Miško nebol veľmi múdry, ale zato vynaliezavý až-až... Mal mladšiu sestru Alicu, ktorá verila na Ježiška. Jedného dňa sa súrodenci pohádali: „On je skutočný!“

„Nie, nie je!“

Hádka sa skončila vtedy, keď sa Alica rozplakala. Mama vstúpila do hádky s tým, že má Miško zaracha. Nahnevaný odkračal do izby. Keď zaspal, snívalo sa mu o darčekom, ktoré mu rodičia dajú. Uvedomil si, že bol po celý rok zlý. Hlavne na Alicu. Šiel sa jej ospravedlniť a sľúbil, že bude veriť na Ježiška. Alica bratovo ospravedlnenie prijala s veľkým objatím. Keď nastal sviatočný večer Miško si uvedomil, že dávať druhým je lepší pocit ako niečo dostať.

Tak sa skončil príbeh Miška, ktorý začal veriť na Ježiška.

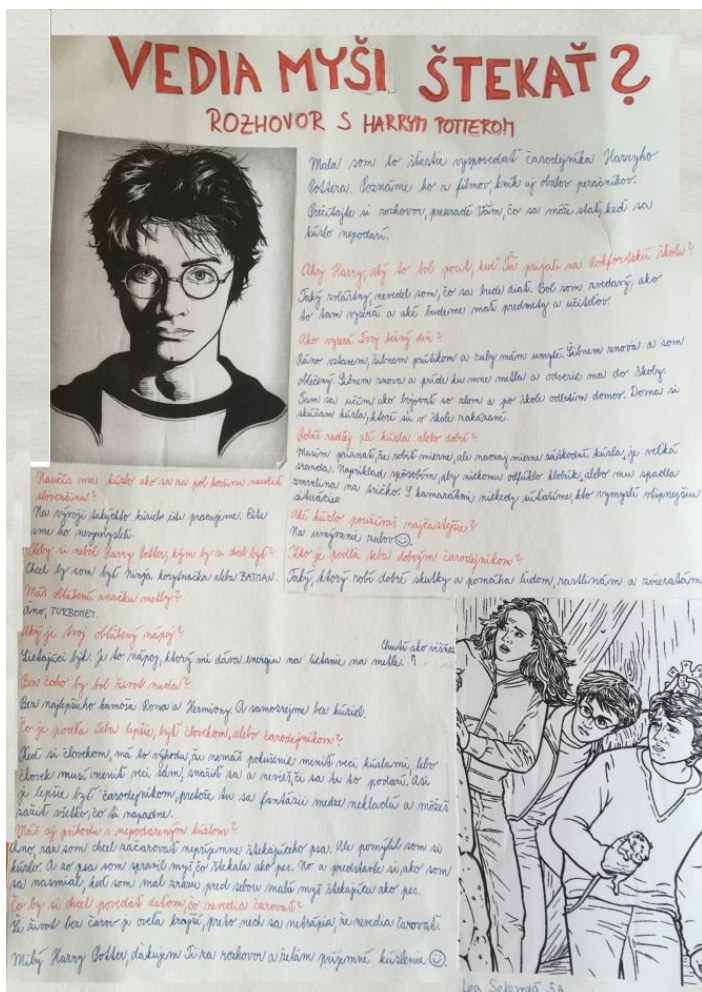
Naša výtvarná tvorba:

Téma: Povedz drogám nie, zvoľ si umenie

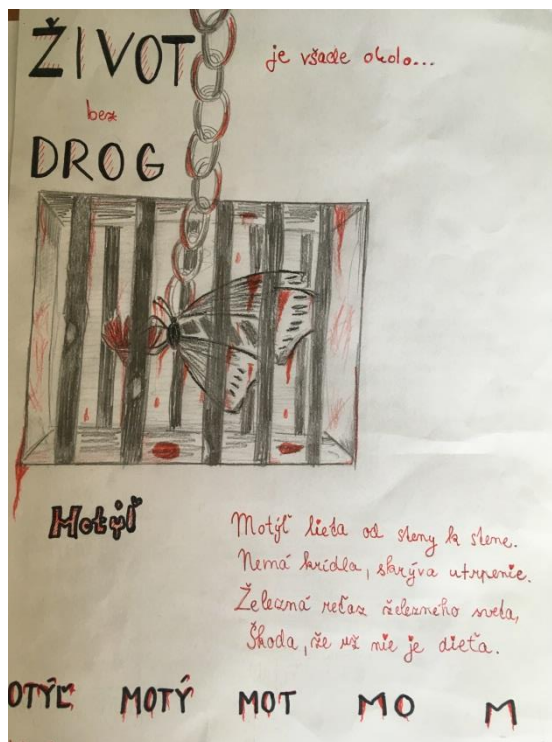
Charlotte Elšíková, 8.A

Lea Sekerová, 5.A

Interview S Harry Potterom

Danielka Kunzová, 8.A

Spojila ich zima (S. Nemcová)

1.miesto v celoslovenskej literárnej súťaži Najkrajšia vianočná rozprávka

téma: *Moje Vianoce – moje sny*

Sedela na lúke uprostred ničoho. Drobnou rúčkou pohladila biele trsy trávy posiate námrazou. Boli Vianoce. Objavila zmrznutú lienku, ktorá už nikdy nevyletí k žiarivej oblohe. Ale ona si ju s nádejou vložila do vrecka kabáta z ovčej vlny, ktorý našla v kroví. Začiatkom jari ho tam zabudol pastier. Kabát bol starý a špinavý. No ona nikdy podobný nemala.

Pozrela na krištáľovo čistú oblohu. Na nos jej zletela vločka. Bola studená a pritom sa hneď zmenila na kvapku vody. Zľakla sa. Nepamätala si na nič podobné. Po minulé zimy vždy prečkala potajme v pastierovej stajni. Udivene pozorovala to čaro navôkol. Až kým celú krajinu nepokryla biela perina. Postavila sa a striasla si z ramien pár kryštálikov snehu, ktoré sa ešte neroztopili.

Vtom jej niečo udrelo do očí. Na bielom snehu sa mihla akási hnedá guľa. Rozbehla sa za ňou. Keď guľa zbadala, že ju niekto naháňa, začala utekať tiež. Ani jednej už sily nestačili. Ona si ľahla do snehu a aj guľa na krátku chvíľu zastala. Obe boli zvedavé. Guľa sa postupne krôčik po krôčiku začala približovať. Už bola takmer pri nej. Guľa konečne zistila, kto ju naháňal. A aj ona zistila, že nenaháňala len nejakú guľu. Naháňala psa. Pes k nej podišiel. Pritúlil sa. Od snehu bol celý mokrý a v srsti mal zamotané ľadové kúsky snehu.

Znova začalo snežiť. Všimla si, ako sa pes trasie. Vyzliekla si kabát a prehodila ho cez psa. Ten sa na ňu vzápätí pozrel tak, akoby jej chcel poďakovať. Aj jej začala byť zima. Ale kabát si naspäť nevezala. Ľahla si tesne ku psovi a ten si na ňu položil hlavu. Obaja pozreli na bielu krajinu a zavreli svoje oči.

Zabudli na mráz, zohrievalo ich puto. Puto medzi dvoma, ktorí sú šťastní, že majú jeden druhého.

ZÁBAVA ZABÁVA

Osemsmerovka

vločky, hra,
 Vianoce,
 mráz, miska,
 noc, sladkosť,
 sen, nemý,
 Lucia, kôl,
 kus, mini, soľ,
 známy, iba, dar

H	V	V	L	O	Č	K	Y
I	R	I	B	A	A	U	A
Ý	N	A	M	O	Z	S	I
M	I	N	I	R	N	O	C
E	K	O	S	D	Á	Í	U
N	Ô	C	K	A	M	Z	L
E	L	E	A	R	Y	C	E
S	L	A	D	K	O	S	Ť

Tajnička

1.								
2.								
3.								
4.								
5.								
6.	Z							
7.								

E. Szabová, 5.B

1. Ako nazývame vrchnú ozdobu stromčeka?
2. Ako sa volá posledné ročné obdobie?
3. Čo dostávame pod vianočný stromček?
4. Ako sa volá postava zo snehu?
5. Kto ťahá sane?
6. Z čoho vyrábame perníky?
7. Ako sa volá jedlo, ktoré jeme večer?

OCHUTNAJTE S NAMI

Vianočný punč pre deti

Suroviny:

5 PL hnedého cukru

2 l uvareného, chuťovo výrazného čaju

1 l pomarančového alebo jablkového džúsu

4 ks pomarančov, 3 ks jablák alebo iného ovocia

100 g sušených hrozienok (nie je povinné)

1 bal. zmesi korenín na punč: badián, klinčeky, škorica celá,

Postup:

Hnedý cukor si vo väčšom hrnci rozpustíme na tekutý karamel bez toho, aby sa nám spálil (požiadajte o pomoc dospelého). Do karamelu pridáme po jednom kuse vopred vyumývané a na malé kúsky nakrájaný pomaranč a jablko. Z pomaranču najskôr do karamelu vytlačíme šťavu (bez jadierok) a za hrst' sušených hrozienok. Zmes zalejeme čajom, nasypeme zmes korenín na punč, jablkový alebo pomarančový džús a privedieme do varu. Precedíme cez sitko do pripravených šálok a podávame deťom alebo šoférom s nakrájanými kúskami ovocia a hrozienkami.

S. Podhorná

VYROBTE SI S NAMI

Papierová vianočná hviezda zo starej knihy

Budeme potrebovať:

5 štvorcov papiera 9x9 cm (z 1 A4 vyjde 6 štvorcov)

ceruzka

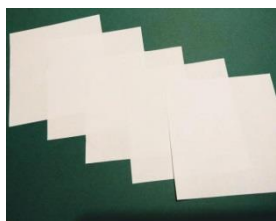
lepidlo na papier

pravítko

Postup:

1. A4 si rozstrihneme na štvorce s rozmermi 9x9 cm.
2. Štvorec si rozdelíme na tri stĺpce. Krajnú budú mať 2,5 a vnútorný 4 cm.
3. Strany, ktoré sme si vyznačili, preložíme.
4. Dolnú stranu natrieme lepidlom a zlepíme.
5. Preloženú stranu si pravítkom znova rozdelíme na tri stĺpce. Krajný bude merať 0,5 cm, druhý 3 cm.
6. Poskladáme si časti a vzniknutý tvar preložíme na polovicu.
7. Na hornú stranu si nakreslíme vložku a vystrihneme. Postup opakujeme.
8. Keď máme 5 rovnakých tvarov, postupne ich zlepíme.
9. Vzniknutý útvar rozprestrieme. Tadá: vložka je na svete.

S. Šaray

VTIPY

Boli Vianoce a sudca bol v príjemnej nálade.

Spýtal sa predvedeného muža: „Za čo ste tu?“

„Za predčasné vianočné nákupy.“

„To predsa nie je žiadny priestupok. Ako skoro ste nakupoval?“

„Tri hodiny pred začiatkom otváracej doby.“

„Dal som manželke pod stromček psa.“

„A prečo psa?“

„Už sa teším, ako ma s ním bude posielat' večer von!“

Muž vyberá vianočný darček: „Máte niečo lacné, užitočné a pekné?“

„Čo povieť na tieto vreckovky," ukazuje ochotne predavačka, „pre koho to chcete?“

„Pre manželku.“

„Tak to bude určite prekvapená.“

„To áno," súhlasí muž, „ona si myslí, že dostane pod stromček kožuch!“

„Žiadne darčeky k

Vianociam mi kupovať nemusíš," oznamuje žene na začiatku decembra pán Novák. „Stačí, keď ma budeš milovať a budeš mi verná.“

„Neskoro," povzdychla si ženuška, „už som ti kúpila kravatu.“

Hovorí jedna Havajanka

druhej: „Manžel mi pod stromčekom sľúbil, že v budúcom roku budeme mať exotickú dovolenku.“

„Na mužské sľuby nedaj! Ten môj už desať rokov sľubuje Senecké jazerá a stále sme tu na Havaji!“

Ministerstvo vnútra oznamuje:

„Kriminalita silne poklesla. Podľa dostupných informácií sa v máji nevyskytol ani jeden prípad krádeže vianočného stromčeka!“

„Pán riaditeľ, môžete mi dať zajtra voľno?" pýta sa v práci pán Novák.

„Manželka chce, aby som jej pomohol s vianočným upratovaním.“

„Z takého dôvodu vám predsa nebudem dávať voľno!" rezolútne to odmieta riaditeľ.

„Ďakujem," vydýchne si zamestnanec, „vedel som, že je na vás spoľahnutie.“

Bavia sa tri ženy, čo dali manželom k Vianociam.

„Kúpila som manželovi vec, čo urobí stovku za 10 sekúnd - je to Honda.“

„Ja som mu kúpila vec, čo urobí stovku za 5 sekúnd - je to Porsche!“

Tretia je triumfuje: „

„Ja som mu kúpila vec, čo urobí 200 za sekundu - je to osobná váha!“

Mama hovorí svojmu synovi:

„Dúfam, že si si na Mikuláša prial kladivo!“

„Prečo mami?“

„Aby si si vytíkol darčeky z hlavy.“

Na Vianoce príde list od známych z USA. Otecko si ho prečíta a hovorí manželke:

„No pozerám, že sa tvoj brat v tej Amerike nemá zle. Tu píše, že dostal nejaké elektrické kreslo. " "

ĽUDOVÁ SLOVESNOSŤ

Ak Nový rok pripadne na nedeľu,
bude mierna zima, ak pripadne na
pondelok, veští to ostrú zimu.

Aké sú cencúle v decembri, také dlhé budú
rúrky z kukurice..

Katarína na blate, Vianoce sú na ľade.

Keď je na svätého Mikuláša
počasie peknô, v januári pole je
bielo.

Keď svätý Štefan blato vyfúkal,
bude pekná jar.

Stojí, stojí pri dome,
v snehobielej nádhere.
Usmieva sa, veru hej!
Metla v ruke snehovej.

Čo je to?

(kailuhenS)

Keď v decembri mrzne a sneží, úrodný rok
nato beží.

Svätá Barbora ťahá sane do dvora.
Keď je v januári teplo, siaha bieda až na dno.

Letia, letia hviezdy biele,
čipkované všetky celé.
Veľa ich je na stráni.
Chytíš – voda na dlani.

Na Nový rok, o slepačí krok.

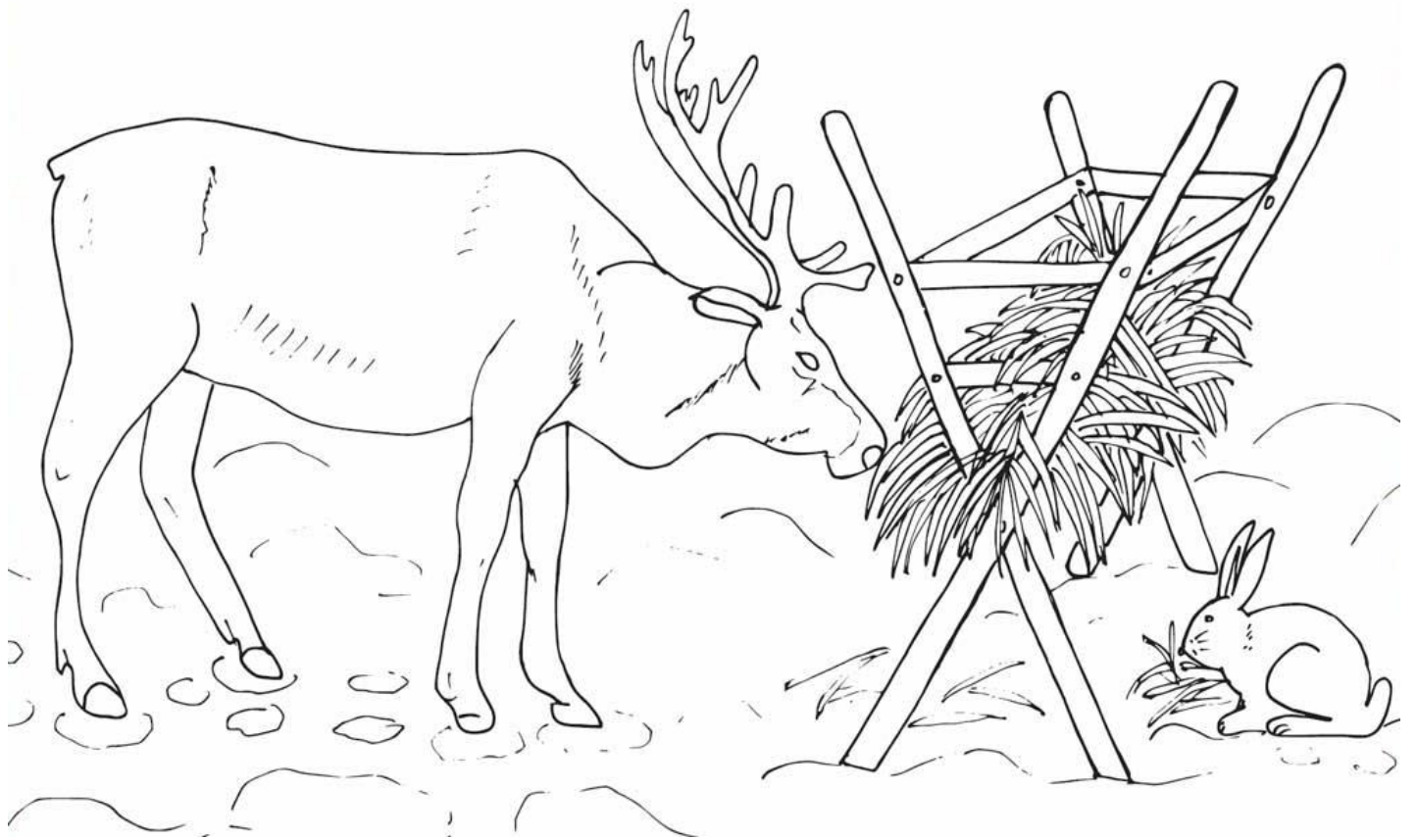
Na Obrátenie sv. Pavla sa medveď
na druhý bok obráti.

Čo je to?
(henS)

J. Bútor, 2.A

VYMAĽUJ OBRÁZKY

MAĽOVANIE BEZ STRESU

